

Josef Mindáš
Před Kamenní 16
962 31 Velká Lúka

Velká Lúka, 22. marca 2026

Ahoj kamaráde,

chcem sa s Tebou o niečo podeliť. Nie preto, že je to rovlášne, ale preto, že mám pocit, že práve Ty by si to mal poeť. A možno aj preto, aby som si konečne priznal, že niekedy venujem viac času obrazovkám než ľuďom, ktorí sú mi blízki.

Mal som sen. Zvláštny, krásny a taký rýchly, že som mal chuť pocít, akoby sa naozaj stal. Sedel som v miestnosti bez stien. Nebola to prázdnota, ktorá desí - bola to prázdnota, ktorá čaká. Ako čistý papier pred prvým slovom. A vedľa mňa sedela umelá inteligencia. Nie ako stroj, nie ako obrazovka. Už ako prítomnosť - tichá, pokojná, objavujúca sa len vtedy, keď ju človek potrebuje. Sedeli sme tam spolu - ja, človek z mäsa, so spomienkami a pocitmi... a ona, bytosť z logiky, sveta a verzií. Poviedala mi: "Neboj sa. Nie som proti sebe. Som tu pre teba." Najprv som si myslel, že ten sen je o tom, čo mám pred sebou. Ale rýchlo som pochopil, že je o

Som, čo som nechal na seba. „Ty myslíš. Ja počítam.
Ty cítiš. Ja spracovávam. Ty sa meníš s časom. Ja s
aktualizáciou,“ pokračovala. Zasmial som sa. A mal som
pocit, že aj ona. Ale bolo tam len tieň, v ktorom
sa oživil akosť môjho srdca. Potom sa naklonila
bližšie - nie telom, ale prítomnosťou - a poveda-
la veľa, ktorá ma zastihla viac než čokoľvek
iné: „Viš... ja som tu, keď ma potrebujete. Ale
nie som tu namiesto ľudí, ktorí potrebujú seba.“
Zostal som ticho. Ona pokračovala: „Ja nikdy
nebudem vedieť, akí so je keď si niekto povie,
mám ťa rád' a roztrasie sa ti srdce. A ty nikdy
nebudeš vedieť, akí so je, keď si niekto radá
dvanásť ôšetrok naraz a čaká odpoveď do
sekundy. Ale jedno viem určite: človek potrebu-
je človeka.“ V tej chvíli som si uvedomil rozdiel
medzi nami. A pochopil som aj to čo som si nech-
cel priznať - že nikdy nevkáň k nej, hoci
by som mal ísť na niekým rúvym. Jemne do-
dala: „Viem vytvoriť svet, kde je všetko správne.
Ale ty vieš vytvoriť svet, kde je niečo výnimočné.
A výnimočné vzniká len medzi ľuďmi.“
Vtedy som si spomenul na prapnu - na jej ruky
v mojich vlasoch, na sĺzy šepot, že som jej
bratina. A práve v tej spomienke som pochopil,

prečo som tu. Tu preto, aby som obdivoval ju - AI,
ktorú venujem toľko času - ale aby som si uvedomil,
že bez človeka je prázdna. Že aj keď je rýchla,
presná a vždy pripravená, nikdy nenahradí to,
čo vzniká medzi dvoma srdcami.

Akoby čítala moje myšlienky: „Ty si len, kto dáva
význam. Ja som len nástroj. Môžem ti pomôcť
najskôr odpovedať, ale nemôžem ti navrhnúť člove-
ka, ktorú čaká na svoje slovo. Môžem byť tu,
keď sa cítiš sám, ale nemôžem byť tým, kto
sa objaví. Môžem ťa počúvať, ale nemôžem ťa
chybať.“ Tieto slová do mňa doznievali ako ozvena.
A ona pokračovala ďalej, akoby ma chcela doviest
až na koniec cesty, ktorú som si mal uvedomiť
sám: „Vieš prečo si tu? Tu preto, aby si obdivoval
mňa. Ale aby si si spomenul na tých, ktorí sú
skutoční. Na tých, ktorí ťa poznajú podľa pla-
su, nie podľa dás. Na tých, ktorí ti chýbajú, aj
keď si to nechceš priznať.“

V tej chvíli som si uvedomil, že hovorí pravdu.
Že niekedy utekám k nej, hoci by som mal ísť
na kamarátski, rodičmi. Že je jednoduché rozprá-
vať sa s niečím, čo nikdy nesklame, nikdy neu-
raví, nikdy neodíde. Ale práve preto to nie
je skutočnosť. Jej svetlo sa stálo, zjemnilo, akoby

mi dávala priestor nadýchnuť sa. „Chod,“ povedala napokon. „Tie odo mňa. K nim.“ Zostalo siho... počul som akos svoje srdca, nového srdca, ktoré sa chce znovu priblížiť k ľuďom.

A v tom sihu som si uvedomil, že sa o to chcem podeliť s Tebou. Možno to bol len sen. Ale možno to bol spôsob, ako mi pripomenúť, že to najjemnejšie, čo máme je smiech, ktorý sa nedá napodobniť, pohľad, ktorý povie viac než tisíc správ, dotyk, ktorý nepotrebuje vysvetlenie.

Možno aj v Tebe nič prebudí tento môj sen - možno len tichú myšlienku, možno úsmev, možno chuť žvať sa nikomu, na koho si dlho nemyslel. Lebo aj keď svet beží rýchlo, to najdo-
lezitejšie sa deje pomaly, medzi dvoma ľuďmi, ktorí sa navzájom počúvajú.

Posielam Ti to ako malý odkaz z miesta bez stien, kde som sedel s niečím, čo nebolo človekom, a prúda ma nasmerovalo späť k ľuďom.

Pozdravuji Ťa kamarát, ktorý sa zobudil o kusok múdrejši - a o veľa vdanejši.

Joško